

μένα κατασκευάσματα τῆς παρισίνης βιομηχανίας, ρευστά ἢ στερεά, ἀλλ' ἰδίως τὰ πρῶτα. Φαντασθῆτε πλέον μετὰ τὴν φυλλοξήραν καὶ τοὺς βρεῖς φόρους καταναλώσεως, τί ἠδυνήθη τὸ Δημοτικὸν Χημεῖον ν' ἀνεύρη εἰς τὰ παρισινὰ κρασιά. Ἀφοῦ ἀνεάλυψεν ἀκόμη καὶ ἄτομα στρυχνίνης, ὀξειδίου πολύθδου, ἀρσενικοῦ! Συλλογὴ δηλαδὴ δηλητηρίων. Αἱ ἀνακαλύψεις αὗται δὲν ἤρσαν διούλου εἰς τοὺς κυρίου οἰνοποιούς, οἵτινες συνελθόντες ἐν συλλαλητηρίῳ διεμαρτυρήθησαν κατὰ τοῦ «Γεννηθῆτω φῶς εἰς τὰ κρασιά» τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου.

Εἰς τὴν οὐδὸν αὐτὴν τῆς στρυχνίνης καὶ τοῦ ἀρσενικοῦ ὡθεῖ τοὺς οἰνοποιούς μας ἢ κυβέρνησις τοῦ κ. Τρικούπη, καὶ ἀπὸ τῆς ψηφίσεως τοῦ ἐπὶ τῶν οἴνων φόρου τὸ ὀλιγώτερον οἱ οἰνοποιοὶ μας θ' ἀναμίξουν τρικουπικὸν ἄξυ, ὅπερ ὁ κ. Χρηστομάνος πιστεύομεν ὅτι θὰ εὖρη καὶ στρυχνίνης δηλητηριωδέστερον.

Ἐν Γαλλίᾳ εἶνε ἐν τῷ ψηφίζεσθαι μίᾳ σπουδαίᾳ μεταρρυθμίσει τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἣτις πρέπει νὰ εἰσαχθῆ καὶ εἰς τὸν ἰδικὸν μας. Καταργεῖται, προκειμένου περὶ χρεῶν, ἡ τέως ἐπικρατούσα ἐξαιρέσις ὅτι οἱ βαρυνόμενοι ἀπὸ χρέη εἰς τὸ παίξιμο τοῦ Χρηματιστηρίου δὲν καταδιώκονται ποινικῶς. Διὰ ταύτης τῆς καταργήσεως δυνάμεθα νὰ ἐλιπίζωμεν μικρὰν ἐκκαθάρισιν τοῦ χρηματιστικοῦ κόσμου. Ὅλιγοὶ κατεργάρηδες θὰ φοβῶνται τοῦ Τριγγέτα καὶ θ' ἀποσύρῳνται ἢ δὲν θὰ ἦνε τόσον ριψοκίνδουνοι!

Ποίαν ὀργὴν δὲν δύναται νὰ αἰσθανθῆ κήνεις κατὰ τῶν τελωνειακῶν δασμῶν μας, ὅταν δὲν ἔχωμεν ἰδικὴν μας

βιομηχανίαν, βλέπων εἰς τὰς ἀγγελίας τῶν μεγάλων παρισινῶν καταστημάτων τιμὰς ὡς τὰς ἐξῆς :

Ἐνδυμασίαι δι' ἐπισκέψεις ἀπὸ λεπτὴν μαύρην τσόχαν, ρεδιγκότα, πανταλόνι, γελέκι : φρ. 28, φρ. 40, φρ. 68, φρ. 82, φρ. 100.

Μεῖ ἓνα εἰκοσιεκτάρι νὰ εἶσαι παρουσιάσιμος εἰς τῆς κυρίας Τσιγγροῦ, δὲν εἶνε τρέλλα διὰ τὰς Ἀθήνας ;

Ἀκούσατε τιμὰς κοστούμιου τῆς φαντασίας, ἦτοι σακκάκι, ζιλέ, πανταλόνι :

22 φρ., 28 φρ., 35 φρ., 45 φρ., 55, 75.

Με 22 φρ. πλήρες κοστούμι νὰ κάμνης φιγοῦρα εἰς τὸν περίπατον. Δὲν εἶνε πλέον κατὰ γράμμα καὶ κατὰ πνεῦμα τιμὴ, ψυχὴ μου 'ς τὰ Πατήσια ;

Θέλετε ν' ἀκούσετε καὶ τιμὰς παρτεσοῦ ; 15 μόνον φρ. ἂν ἀγαπᾶτε.

Καὶ τώρα ἀντικρούσατε ἂν θέλετε ὅτι πρέπει νὰ μεταναστεύσωμεν ὅλοι εἰς Παρισίους διὰ νὰ μποροῦμεν ν' ἀγοράζουμε φθηνά.

Ρακοςυλλέκτης.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Κεφαλληνία, 14 Μαρτίου.

Ἐντιμὲ Κύριε Συντάκτα,

Εἰς τὸ τῆς 27 Φεβρουαρίου ἐ. ἐ. φύλλον τοῦ *Μη Χάνεσαι*, ἐν ἄρθρῳ περὶ Ἀλεξάνδρου Κουμουνοῦρου, προκειμένου λόγου περὶ τῆς ἐποχῆς καὶ τῶν περιστάσεων τοῦ 1864, λέγεται ὅτι ἀπὸ τότε τὴν πολιτικὴν διευθύνων Σπόννεκ συν-

λειά. Ἡ Λουίζα μάζευε ξερὰ ξύλα εἰς ἓνα μεγάλο δέμα καὶ ὁ ξυλοκόπος τὰ μετέφερε τὸ βράδυ σ' τὸ σπῆτι. Ἄλλοτε μάζευε μερικὰ φρύγανα, τὰ ὅποια μετέφερε μόνη, ἀλλὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην δὲν ἠδύνατο ἀκολουθῆσαι νὰ κάμη, διότι ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἤρξατο ἤδη νὰ τρέχη σὰ λαγωνικὸ καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν τὸν ἄφινε πλέον μόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ πλαγιασμένον ἐπὶ τῆς ἀχυρίνης κοιτίδος του. Ἠδύνατο νὰ τὸν ἐμπιστευθῆ εἰς κήμιαν γειτόνισσαν, ἣτις βεβαίως δὲν θὰ ἠρνεῖτο νὰ τὸ φυλάξη, ἀλλὰ προστίμησε νὰ τὸν πάρη μαζί της εἰς τὸ δάσος, καὶ εὐχαριστοῦσε καὶ τὸν Ἰερώνυμον. Ὁ ξυλοκόπος τοῦ ἔκαμεν ἓνα εἶδος καλάθου, ὃν ἔφερον ὡς κόφαν ἐπὶ τῶν νώτων, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ του ἐκάθιζε τὸν μικρὸν Ἰωάννην ἐπὶ προσκεφαλαίου ἐκ φύλλων πτερίδων καὶ οὕτως ἐταξείδευε μετὰ τὸ παιδίον ἐπὶ τῶν νώτων, ἔχουσα τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖρας ἐλευθέρως ἵνα μεταφέρη τὰς χύτρας καὶ τὰ φαγητά. Τὸ μικροῦτσικο καθήμενον μετὰ τὰς κνήμας ἐκκρεμεῖς δυνάμενον νὰ στηρίξη τὰ νῶτά του, νὰ παίξη μετὰ τὰς χεῖρας ἢ νὰ περιβάλλη μετὰ τοὺς βραχίονας τὸν λαιμὸν τῆς μητρὸς του, εὐρίσκετο τόσον καλῶς καὶ ἀπέτος ἐν τῷ κακάθῳ του ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς κοιτίδος του. Πρὶν ἀρχίσῃ νὰ συναθροίσῃ ξερὰ ξύλα, ἡ Λουίζα κατασκευάζει ἐν ἐπὶ τῆς ρίζης δένδρου κοιτίδα ἐκ χόρτου ἢ φύλλων, ἐφ' ἧς κατέκλινε τὸ μοροῦτσικο, εἰς τὸ ὅποιον ἔλεγεν :

— Κάθησ' ἐκεῖ, μὴ κουνηθῆς, φρόνιμα κάθησε, κοιμήσου. Τὸ παιδίον ἐμμένει ἡσύχον ἐπὶ στιγμὴν, κλεισὸν τοῦ :

φθαλμούς καὶ προσποιούμενον ὅτι ἐκοιμᾶτο, ἀλλ' ἅμα καταλάμβανε πῶς ἡ μήτηρ του ἀπεμακρύνθη, τὸ διαβολεμένο παρατηροῦσε γύρω του, σήκωνε τὸ κεφάλι του, γελοῦσε, ἐστρυφογύριζε εἰς τὴν κοιτίδα του, σηκωνότανε αἰφνης καὶ ἀρχίζε νὰ χοροπηδᾷ, νὰ τρέχη, σπλλέγον ἀπ' ἐδῶ κ' ἀπ' ἐκεῖ κανὲν ἄνθος, χαλίγια, δρυοβαλάνους ἢ μῆλα.

Ἡ Λουίζα, ἣτις ἐφοβεῖτο μὴ χαθῆ ἐντὸς τοῦ δάσου, ἔτρεχε κατόπιν του, τὸ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ τὸ ἀπεκοίμιζεν ἐκ νέου ἐπιπλήττουσα, τοῦθ' ὕπερ δὲν ἐμπόδιζε τὸ μικρὸ νὰ ξανακάμη πάλι τὰ ἴδια.

— Ἄφησέ το, ἔλεγεν ὁ ξυλοτόμος, ὅταν ἐβλέπε τὴν Λουίζαν νὰ θυμῶνῃ, ἀφησέ το νὰ παίξη, ξαιμουδιάζει λιγάκι καὶ δυναμόνει.

Ἡμέραν τινὰ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου ὁ μικρὸς Ἰωάννης, ὅστις ἦτο τότε δεκαοκτὼ μηνῶν, κατάρθρωσε νὰ ἀποφύγῃ τὴν δραστηρίαν ἐπιτήρησιν τῆς μητρὸς του καὶ ν' ἀπομακρυνθῆ πολὺ κνηγῶν μίξιν χρυσαλλίδα.

— Ἄχ Θεέ μου, ποῦ πῆγε, δὲν τὸ βλέπω, ποῦ εἶνε; ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα ἀνήσυχος. Ὁχ! τὸ κακόπαιδο, ἔτσι θὰ με βασανίζῃ πάντα ;

Διηύθυνε πανταχοῦ τὸ βλέμμα της, ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν ὑπῆρχεν.

(Ἀκολουθεῖ)

εσώρευσεν ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀντίδρασιν κατὰ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνεκέντρωσε μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς ὀγδοήκοντα ἐπτανήσιους πληρεξουσίους». Καὶ ὀλίγον ἔτι κατωτέρω, ὅτι «ὁ Κουμουνοῦρος ἐδέχθη τὰς ἰδέας τοῦ Σπόννεκ, παραλαβὼν ὡς ἀντάλλαγμα ἄλλους τοὺς ἐπτανήσιους πληρεξουσίους, διὰ τῶν ὁποίων παρουσιάσθη ὡς ἀρχηγὸς μεγάλου συντηρητικοῦ νόμματος».

Χάριν ἀκριβείας, σὰς γίνεται γνωστὸν ὅτι, ἐκ τῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων (ὄχι ὀγδοήκοντα) ἐξ Ἐπτανήσου πληρεξουσίων, τινὲς δὲν ἀπετέλουν μέρος τοῦ γενομένου συνασπισμοῦ, καὶ ἰδίως οἱ ἐκ Κεφαλληνίας: Γεράσιμος Διβαδάς, Ἰωσήφ Μομφερράτος, Ἰωάννης Καπελέτος, Γεώργιος Ἰακωβάτος, Χαράλαμπος Ἰακωβάτος, Νέστωρ Σολομὸς καὶ Ἐπαμεινώνδας Μεταξᾶς. Οὗτοι, ὅπως ἀνεξάρτητον πορείαν ἀκολουθοῦντες, ἦσαν εἰς ἄκραν διάστασιν πρὸς τοὺς συνησπισμένους ἄλλους πληρεξουσίους, ἕως ἐβδομηκοντα περίπου ἀριθμουμένους, καὶ ἀπετέλουν μέρος τῆς ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει ἀντιπολιτευομένης μειονότητος, μεθ' ἧς ἐπὶ τέλους καὶ ἀπεχώρησαν, κατόπιν διαμαρτυρήσεως.

Αὕτη εἶνε ἡ ἀκριβὴς ἐπὶ τῶν τότε πραγμάτων ἀλήθεια, τῆς ὁποίας ἄλλως ἢ ἐξακριβώσις εἶνε εὐχερестаτή, ἀν' ὅχι δι' ἄλλης πληροφορίας, δι' ἀπλῆς καὶ μόνης παρατηρήσεως τῶν τότε πρακτικῶν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως.

Δέξασθε κτλ.

Εἶς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Μὴ Χάνεσαι.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ὁ κακομοίρης ὁ Γιάννης εἶναι στρατιώτης ἴσα μ' ἐκεῖ ἀπάνου.

Εἶς τὴν καθησὶά του μπορεῖ νὰ φάγῃ ἕνα ἄρνι.

Τί νὰ σοῦ κάμῃ λοιπὸν τὸ σιτηρέσιον; Τοῦρχειται γιὰ μιὰ μπουκουνιά.

Ὁ Γιάννης ἀποφασίζει νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν λοχαγὸν του, νὰ κάμῃ τὰ παράπονά του.

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ εἰς τὴν γραμμὴν ἦτο καὶ ἕνα κοντούτσικο στρατιωτάκι.

— Κύριε Λοχαγέ, κλπ. δὲν μὲ φθάνει.

— Αὐτὸ εἶναι κεκανονισμένο, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Λοχαγός.

Καὶ ὁ Γιάννης ξεπετῶν τὸν κοντὸν στρατιώτην μὲ τὸ χέρι του, καὶ οἰονεὶ ξιφουλκῶν μὲ τὸ χέρι του, ἐρωτᾷ ἡρωϊκῶς.

— Μὲ κάνεις λοιπὸν, κύριε λοχαγέ, τοῦ λέγει, ἴσα μ' αὐτῇ τῇ μούμια;

Ἄλλος Γιάννης, στρατιώτης καὶ αὐτὸς τοῦ μηχανικοῦ. Τοῦ εἶπαν, ἅμα ἀκουσθῇ πυρκαϊά, νὰ πυροβολήσῃ ἅπαξ. Πυρκαϊά ἤκουσθη καὶ ὁ Γιάννης ἤρχισε νὰ πυροβολῇ ἀδιακόπως.

— Βρὲ τί κάνεις, τοῦ λέγει ὁ Λοχίας του.

— Στάσου, κύρ Λοχία, καὶ ἔχω ἄλλα εἰκοσιπέντε φουτέκια, νὰ τὰ τελειώσω κι' αὐτὰ, κι' ἀπὲ μὲ μιλάς.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

— Πῶς, ἀγαπητέ μου, ψάλλεις;

— Καὶ διατί, παρακαλῶ, νὰ μὴ ψάλλω;

— Λοιπὸν δὲν εἶσαι λυπημένος;

— Καὶ διατί νὰ ἦμαι λυπημένος;

— Μὰ δὲν ἀπέθανεν ἡ σύζυγός σου;

— Κ' ἂν ἀπέθανεν;

— Δὲν τὴν ἠγάπας λοιπὸν;

— Ναὶ τὴν ἠγάπων, ἀλλὰ δὲν ἐκέρδιζα ἄρκετὰ διὰ δύο, καὶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀγαπῶ καὶ τὸ καλὸ φαγὶ καὶ τὸ καλὸ κρασί.

— Εἶσαι λοιπὸν ἐγωῖστής;

— Ποσῶς, ἀλλὰ μισῶ τὴν ἀθλιότητα.

— Ὁ ἔρωσ ἀναπληροῖ τὰ πάντα.

— Μάλιστα, διὰ τοὺς πλουσίους.

— Καὶ ὅμως ἡ καρδιά;

— Δὲν ἔχω τὰ μέσα διὰ νὰ ἔχω καρδίαν.

— Καὶ ἂν ἦσο πλούσιος, δὲν θὰ εἶχες πάλιν τὸν καιρὸν ἴσως νὰ ἔχῃς καρδίαν.

Πόσοι ἄνθρωποι καταγίνονται νὰ ζοῦν πτωχοὶ διὰ νὰ ἀποθάνουν πλούσιοι!

Μέγας τις αἰδοῦς ἔλεγεν ἐν τούτοις ὅτι ὁ καλλιτέχνης πρέπει ἀνα ἠξέυρη νὰ ζῆ πλούσιος καὶ νὰ ἀποθάνῃ πτωχός». Τοῦτο συμφωνεῖ καλλίτερον μὲ τὴν ἀντιλογιστικὴν φύσιν τῶν ἀληθῶν καλλιτεχνῶν καὶ συμβιβάζεται μὲ τὰς κοινωνικὰς προλήψεις, αἵτινες συνειθίζουσι νὰ μετρώσι τὴν εὐφύιαν μὲ τὸν πῆχυν τῆς ἀθλιότητος.

Ὅπως αἱ γαλαῖ, καὶ αἱ γυναῖκες τσουγκρανίζουσι πολλάκις τὴν χεῖρα, ἢ ὁποία τὰς θωπεύει. Ἐὰν ἡ χεῖρ αὕτη τὰς δυσαρεστῆ, γαλαῖ καὶ γυναῖκες ἔχουσι δίκαιον.

Ὁ πλούσιος ἂν ἤθελε καὶ ὁ πτωχός ἂν ἠμποροῦσε. . .

Μία μωρία λεγομένη κρυφίως εἰς τὸ οὖς τῶν γυναικῶν τὰς εὐχαριστεῖ πολλάκις πλειότερον ἢ τὸ οὐσιωδέστερον πρᾶγμα λεγόμενον μεγαλοφώνως.

Καὶ ἡ κεφαλὴ ἐξαντλεῖται ἐπὶ τέλους καθὼς τὸ βαλάντιον, καὶ μίαν ἡμέραν ἐξαφνα παρατηρεῖ τις ὅτι ἐξώδυσεν ὅλον καὶ περιῆλθεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δανειζῆται ἀπὸ τοὺς ἄλλους. . . ἐκτὸς πλέον ἂν ἦνε μεγαλοφώνης.

Μαρτενγκῶ.